

Yıldızların Karanlığı

Abdülkadir HAYBER

Tamam mı oğlum? Unutma ha! Otobüs durur durmaz, “Keçe kimin, keçenin sahibi!..” diye bağırduklarında; “Benim.” diyeceksin.

Adam, çocuğun yapması gerekenleri birkaç kere söyledi. Sözlerini ona tekrar ettirdi. Çocuk bir şeyler söylemek istediye de söyleyemedi. Ne söylese boştu; her zaman olduğu gibi, yine babasının dediği olacaktı.

Sıcak bir yaz günüydü. Çocuk babasının sıkı uyarılarıyla öğleden sonra eşeğe binerek yola düştü. İsteksizdi. Sıcakın ve isteksizliğin verdiği uyuşukluk, onu iyice gevşetmişti. Güneşe baktı, gideceği yolu düşündü. Daha köyden uzaklaşmadan, gönlü yolun üzerindeki bir dut ağacının gölgesine aktı. Gölgede biraz beklesem, azıcık şu sıcaktan kurtulabilsem, güneş şöyle biraz devriler tepelere yaslansa, ikinci olsa, diye geçirdi aklından. Durur gibi olduysa da tanıdık bildik birinin görmesinden çekindiği için yapamadı.

Sonra babası...

Onun asıl çekindiği; daha güneş aşmadan, akşam olmadan, daha kuşların bile yuvalarına dönme vakti gelmeden, evlerin damları üstünde arı kuşları ile atmacaların insanın aklını durduracak bir çabuklukla birbirini kovalamaları başlamadan, deliceler evlerin üzerine üşüşmeden, daha herkesin işinde gücünde olduğu bir zamanda, babasının yakın tanıdığı da olsa bir başkasının kapısını çalmaktı. On bir, on iki yaşın bütün saplantılarıyla, daha çok kadınların ve küçük çocukların evde olacağını sandığı bir zamanda yabancı bir eve gitmek istemiyordu. Günün o vaktinde ne o çalacağı kapıda karşılaşacaklarını tanıyacak, ne de onu tanıyan biri olacaktı.

En iyisi...

Kafası karma karışık. Yaz güneşi ve aklına üşüşen çıkmazlar onu iyice kendinden geçirmiş, dalıp gitmişti. Arada bir, aman sen de, diyorsa da bu uzun sürmüyordu.

Ürkeklik, çekingenlik ve isteksizliğin verdiği bir gevşeklikle farkına varmadan yolun yarından çoğunu geride bırakmıştı. Yol, yüklü bir hayvanın ya da

iki kişinin ancak geçebileceği, yer yer daralarak ve genişleyerek, sık çalılıarın ve meşe ağaçlarının arasında kıvrılarak uzuyordu. Gün olur buradan kimsecikler geçmez; gün olur bir, bilemedin en çok iki üç yolcunun geçtiği görülürdü. Kenarlarındaki meşe çalılıarı yoldan dağların tepelerine doğru uzaklaştıkça sıklaşarak içine gidilmesi zorlaşan büyük bir meşe ormanı hâlini alıyordu.

Çocuk tepeye geldiğinde şöyle bir durakladı. Çevresine bir göz gezdirerek baktı, başını kaldırıp dağlara, dağlardaki meşelerin ürkütücü koyu yeşilliğine baktı; sonra mavi gökyüzüne baktı ve durdu. Kararını vermişti. Burada onu görecektir ya da tanıyacak kimse olmayacaktı. Eşekten indi. Yolun dışına çıktı. Sıkça olan birkaç meşe çalısını geçtikten sonra bir ağacın gölgesinde durdu. Yine sağına soluna baktı, gökyüzüne baktı; in cin yoktu. Orası uygundu. Kendisi biraz dinlenir, eşeği karnını doyurur, güneşin aşmasına yakın kalkar giderdi.

Eşeği bırakarak ağaca yaslandı. Kulağına çalınan bir iki çıtırtıdan ürker gibi olduysa da aldırmadı. Tanımadığı bir iki kuş sesini, cırcır böceklerinin sesini duydu. Uzaklarda kalan serçelerin cıvıltısı uçuşur gibi oldu. Eşeğin yularını eline alarak yanına yaklaştırdı. Eşeğin yakınında olması onu yüreklendirdi. İyice rahatladı ve gevşedi. Farkında olmadan yaslandığı ağacın altına uzanıverdi. Ya uyursam, dedi. İçine bir başka korku düştü.

Ya babası...

Şimdi babası uzakta kalmıştı. O gideceği köye daha yakındı. Köyde babasının tanıdığına gidecek, gece onlarda yatacak, sabah erkenden kaldırımlarını söyleyecek, otobüs gelmeden çok önce otobüsün duracağı yere varacak ve bekleyecekti. O bunu biliyordu. Şimdi önemli olan, gideceği eve güneş battıktan sonra varmaktı. Ya uyursam, dedi içinden yine. Yok canım sen de, dedi. Eşeği kendisine biraz daha yaklaştırdı. O da bıraktığı yerde bir türlü durmuyordu. Yolun, sıcağın ve daha çok kuruntuların verdiği rahatsızlıktan kurtulamıyordu. Sonra kendini bırakıverdi, olduğu yere uzandı, eşeğin yularını bileğine birkaç kere doladı. Bu ona güven verdi. Bunu çobanların yaptığını duymuştu.

Çobanlar yaz günlerinde geceleri sürülerini dağ başlarında yatırırken sürüden güçlü birini kollarına bağlayarak yatarlarmış. Sürünün ayaklanması, ürkmesi, kurtların saldırısı karşısında hayvanların kaçışmaları, huysuz bir iki keçi ya da koyunun olur olmaz zamanda sürüyü ayaklandırması, bilinmeyen bir nedenle yürümesi sık sık karşılaşılmış da olurmuş. Uykusu ne kadar ağır olursa olsun, çobanın uyanması için, koluna bağladığı koyun ya da keçinin hareket etmesi yetermiş.

Ya çocuk, ya babası...

Çocuk çoktan uyumuştı. Koluna bağlamaktan korkarak doladığı yuların ipinin sıyrılışı onu uyandırmamıştı.

Korkardı. Koşmadan, koşuşturmadan arta kalan zaman olup da arkadaşlarıyla oturlarsa, sürekli korku üzerine konuşurlardı. Hemen her birinin korkulan olaya karışmış amca, dayı gibi; teyze, hala gibi bir yakını kesinlikle olurdu. Kendilerinin yoksa annelerinin babalarının vardı.

İçlerinden biri öne çıkarak; “Babam diyor ki...” der, o sözünü bitirmeden bir başkası; “Babamın amcası ya da amcasının oğlu...” diye söze başlardı. Hemen hepsi de anlattıklarını kendisi yaşamış gibi canlı ve içten anlatırdı. Nice olmazları olmuş gibi göstermekte yarışlırdı.

Çocuk anlatılanları dinlerken kimi zaman oturduğu yerden kalkar, orada, daha güvenli olduğuna inandığı bir yere geçerdi. O, devlerden ve cinlerden çok yılanlardan korkardı. Geceleri su bulunan yere gelen yılanların yutmakta olduğu kurbağalar çıkardıkları seslerinden anlaşılırmış. Sanki vırak vırak demezler de varlıklarının son seslerini bir tek bir kere farklı çıkarırlarmış. En çok korktuğu, küçük yılanların uyurken insanın boğazına akmasıydı. Onlar ağız açık uyuyan çocukların ağzından girermiş. Onun için yazları bahçeye göçmelerini hiç mi hiç istemezdi.

Akşamları yatarken hemen her gün annesine sorardı.

— Uyurken insanın ağızı açılır mı?

— Açılabilir belki.

— Açılmasa olmaz mı?

— Olur.

— Uyurken insanın ağzından bir şey girer mi?

— Ne gibi

— Toz toprak gibi...

— Ağızın kapalı uyu.

— Yatarken ağzımı sarsam olur mu?

— Olmaz, çünkü soluk alman zorlaşır. Burnun tıkanabilir.

— Anne, bizim bahçede yılan olur mu?

— Olur ama, biz gelince onlar çekilir gider.

— Ama geçen yıl görmüşler.

— O kara yılandı. Bahçemizin bekçisi.

— Kara yılan kurbağa yutmaz mı?

— Yutar belki. Acıkınca... Nerden çıktı bunlar şu zamanda! Yat da uyu şimdi.

Çocuk uyuyamadığını söyleyerek annesinin yanına sokulurdu. Annesi gözlerini kapatmasını, yatarken güzel şeyler düşünmesini, dua etmesini söyleyerek onu bağrına basardı. Sonra, dualarını oku ve güzel güzel uyu, derdi. Ona; “Allahım, annemin, babamın dileklerini kabul et, dedin mi? Beni, ailemi ve sevdiğilerimi esvaplı şeytan şerrinden emin et, dedin mi? diye sorardı. Çocuk annesinin sözlerini iyi anlamasa da dedim, derdi. Annesi, o zaman şimdi gözlerini kapat ve uyu. Genellikle bunlar gecenin son sözleri olur ve değişmeden hemen her akşam ikisi arasında geçerdi.

Çocuk uyumuştı. Düşüne ne devler, cinler ne de yılanlar girmişti. Yalnızca otobüsün duracağı yere yaklaştığında otobüsün geçip gittiğini görmüş ve sıçrayarak uyanmıştı.

Çocuk şaşkındı. Bir yaz gününün bilmediği bir gecesinde, bilmediği bir zamanın içindeydi. Işıl ışıl yanan yıldızlar tepesinde dönüyorlardı. Yıldızların aydınlığı yükseklerde, erişilemeyecek kadar yükseklerde kalmıştı. Sanki birçok kere, şu tepeye çıksam ellerim değer, diyerek dokunmak için ellerini uzattığı yıldızlar bunlar değildi. Arkadaşlarıyla oynarken, “yıldız sağıldı” dedikleri akan yıldızlar bunlar değildi. Sanki yaz günleri yıldızlardan düştüğüne inanarak üzüldükleri ve karanlıkta ışığını görerek avuçlarına aldıkları yıldız böceklerini yerlerine geri göndermek istedikleri yıldızlar, bunlar değildi. Sanki geceleri gökyüzünün mavi atlasının üzerine bir ışık tülü çeken yıldızlar bunlar değildi.

Sanki ... sanki ...

Başının üstünde dönen yıldızlar ışığını kırmış, az sonra kaybolacaklardı. Yıldızların olanca ışığını da durmadan büyüyen orman içmişti. Sürekli büyüyen koyu bir karanlık gökyüzünün tersine dönüyordu.

Çocuk, bir zaman ne olduğunu anlayamadan oturdu. Sonra ayağa kalkmak istedi. Kalkamadı. Bir yanı gökyüzüyle, bir yanı ormanın karanlığıyla dönüyordu. Sağına soluna dokunarak bir şeyler anlamaya çalışıyordu. Neden sonra “Anaa...” dedi ve üzerine yürüyen ormanın karanlığından ürktü. “Anaa...” demesi, ona önceleri annesinin ettiği telkinleri ve yatarken yaptığı uyarıları hatırlattı. Gözlerini açıp açıp kapadı. Ellerini yumruk yaparak alnına dayadı. Kendini yokladı. Uyanıktı.

Düştü o, dedi. Otobüsün geçip gittiğini görmüştü düşünde. Babam, dedi. Bileğini yokladı, eşek yoktu. Eşek, dedi; eşeğim, dedi ve düşünde olduğu gibi sıçrayarak ayağa kalktı.

Yıldızların ışıltısı altında koyu bir karanlık denizi olan ormanın içinde nereye gideceğini, ne yapacağını bilemiyordu. Şaşkınlıkla sağa sola koşuşturduysa da bulunduğu yerden uzaklaşamadı. Durdu. Çevreyi dinledi. Bir kıpırtı görmek, bir çıtırtı duymak istedi. Yolun sağına soluna seğirtti. Bir ses, dedi;

Allahım bir ses, eşeğimin sesi, dedi ve yoldan çıkarak bir tarafta doğru, seyrekleşen meşe çalılarının arasından koştu.

Duymak istediği ses onu fazla bekletmedi. Bir çıtırtı duysam, derken; karanlığı yırtan “durrr...” sesini duydu. O gecenin karanlığından gelen bu ür-kütücü sesi tanıyordu. Yemini yerken burnuna kaçan kırıntılardan kurtulmak için at, katır, eşek gibi yük ve binek hayvanları buna benzer bir ses çıkartırlardı.

Çocuk sesin geldiği tarafa koştu. Eşek yakındaki bir ekin harmanındaydı. Eşeği bulunca kendine geldi. Korkudan titremeye başladı. Dağlar, dağların ormanları, ormanların canavarları yıldızların aydınlatamadığı koyu karanlıkla asıl şimdi üzerine yürüyorlardı.

Korkuyla yola nasıl çıktığını, eşeğe nasıl bindiğini ve köye nasıl geldiğini bilmedi bile. Kurtulmuştu. Gideceği evin kapısını birkaç kere çaldı ve bekledi. Neden sonra; kim o, diyen ev sahibi kapının önünde çocuğu görünce şaşır-mıştı.

— Sen ne arıyorsun bu zaman?

Çocuk sabah erkenden kalkması gerektiğini söyleyerek yapacağı işi anlatıyor, adam gözlerine inanamıyordu.

— Sen nereden geliyorsun?

— Evden ...

— Baban seni bu zamanda niye saldı?

— ...

— Sen niye bu zamana kaldın? Kiminle geldin sen?

— Yalnız geldim.

— Allah Allah; baban seni bu zaman niye saldı?

— ...

— Gel içeri. Aç mısın?

— Yok ... Değilim.

— Ne zaman yedin?

— Evde yedim.

Adam çocuğun babasını iyi tanıyordu. Onun gecenin bu saatinde bu çocuğu göndermeyeceğini biliyordu. Uykusu kaçmıştı. Çocuğu yatırırken, sen uyu ben seni kaldırıyorum, durağa birlikte gideriz, dedi. Sonra, köyde benim de işim var, sizin köye gideriz, dedi.

Çocuk, ben giderim, babam öyle söyledi, diyerek açık havada damda gösterilen yatağa yattı. Uyuyormuş gibi gözlerini kapatıyorsa da uyuyamıyordu. Ne zaman gözünü açsa yıldızlı gökyüzünün döndüğünü ve adamın yanında oturduğunu görüyordu.